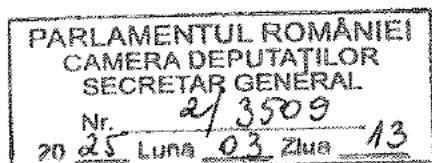

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

Legislativ

Nr. 1140/2025

11-03-2025

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 06 martie 2025

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Propunerea legislativă privind modificarea și completarea Ordonanței nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale (Bp. 544/2024, Plx. 35/2025);*
2. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (Bp. 543/2024, Plx. 34/2025);*
3. *Propunerea legislativă pentru modificarea art. 112¹ din Legea nr. 286/2009 privind Codul Penal și pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (Bp. 551/2023, Plx. 831/2023);*
4. *Propunerea legislativă pentru modificarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal (Bp. 74/2022, Plx. 296/2022);*
5. *Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților (Bp. 468/2024, Plx. 632/2024).*

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea art.112¹ din Legea nr.286/2009 privind Codul Penal și pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală*, inițiată de domnul deputat USR Victor Ilie împreună cu un grup de parlamentari USR, neafiliat (**Bp. 551/2023, Plx. 831/2023**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect *modificarea art.112¹ din Legea nr.286/2009 privind Codul Penal, cu modificările și completările ulterioare*, prin care se instituie în *Codul Penal*, pe de o parte, posibilitatea dispunerii confiscării extinse și ulterior pronunțării unei hotărâri de condamnare penală, iar, pe de altă parte, două prezumții, una care prevede că scopul transferului unor bunuri către terți îl reprezintă evitarea confiscării în măsura în care bunul a fost primit cu titlu gratuit sau la un preț mai mic de jumătate din valoarea de piață, în timp ce cea de-a doua prezumție prevede faptul că, în lipsa unor dovezi suficiente, cuantumul chetuielilor făcute de persoana condamnată este stabilit la 75% din salariul minim net, la care se adaugă 25% din salariul minim net pentru fiecare membru de familie care locuiește cu persoana condamnată.

De asemenea, prezenta propunere vizează *modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare*, pe de o parte, în sensul în care organele de urmărire penală vor fi ținute să strângă probele necesare pentru identificarea

veniturilor și a cheltuielilor inculpatului și ale membrilor familiei sale potrivit *Codului penal*, iar, pe de altă parte, în sensul instituirii unei proceduri speciale care să permită Agenției Naționale de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate (ANABI) să solicite, în termen de 2 ani de la data rămânerii definitive a unei hotărâri de condamnare, dispunerea confiscării extinse în baza art. 112¹ din *Codul Penal*.

I. Observații

A. Considerații generale

1. Menționăm că, la nivel european, instituția confiscării extinse și-a regăsit corespondentul în cuprinsul *Deciziei-cadru 2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea*.

În plan național, transpunerea acestei *decizii-cadru* a avut loc prin *Legea nr. 63/2012 pentru modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal*¹, în cuprinsul căreia regăsim normată pentru prima dată în legislația României măsura de siguranță a confiscării extinse.

La momentul adoptării acestui cadru normativ intern, reglementarea europeană oferea statelor membre posibilitatea de a alege unul dintre cele trei seturi de cerințe minime prin care să implementeze confiscarea extinsă: confiscarea condiționată de condamnare și de convingerea instanței că într-o perioadă anterioară determinată condamnatul a dobândit bunurile din activități infracționale de orice fel, confiscarea condiționată de condamnare și de convingere a instanței că într-o perioadă anterioară determinată condamnatul a dobândit bunurile din activități infracționale similare celei pentru care a fost condamnat, respectiv confiscarea condiționată de condamnare, de convingerea instanței că într-o perioadă anterioară determinată condamnatul a dobândit bunurile din activități infracționale de orice fel, precum și de constatare a caracterului disproporționat al valorii bunurilor față de veniturile legale ale condamnatului.

Astfel, prin *Legea nr. 63/2012*, legiuitorul român a optat pentru cel de-al treilea set de cerințe minimale, ale cărui standarde le-a preluat în întregime, adăugând condiția dovedirii disproporției între averea condamnatului și veniturile lui legale.

¹ Publicată în *MO.nr.258 din 19 aprilie 2012*.

S-a constatat, ulterior, din rapoartele Comisiei Europene² că regimurile existente de confiscare extinsă de recunoaștere reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare nu se bucură de o eficacitate deplină.

Prin urmare, la data de 3 aprilie 2014 a fost adoptată *Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European a Consiliului privind înghețarea și confiscarea instrumentelor produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană*³. Prin adoptarea acestui nou act în materia confiscării, legiuitorul european a dorit eliminarea acelor bariere identificate în calea procedurilor de confiscare, rezultate ca urmare a lipsei unei armonizări a regimurilor privind înghețarea și confiscarea unor produse rezultate din comiterea unor infracțiuni. Astfel, intenția a fost de a crește gradul de încredere reciprocă și de a contribui la o mai bună cooperare transfrontalieră între autoritățile statelor membre în această materie.

2. Totodată, un alt pas important în materia recuperării activelor a fost reprezentat și de adoptarea *Regulamentului (UE) 2018/ 1805 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare*⁴, act ce are ca scop facilitarea recuperării transfrontaliere a activelor precum și accelerarea și simplificarea procedurilor de înghețare și de confiscare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni pe întreg teritoriul Uniunii Europene⁵.

În acest context, trebuie să precizăm că, din perspectiva modificărilor vizate în cele două Coduri, dispozițiile *de lege lata* asigură transpunerea integrală și corectă a prevederilor *Directivei 2014/42/UE*, astfel cum au fost notificate Comisiei europene de către statul român.

Astfel, apreciem că modificările propuse în prezenta inițiativă legislativă prin completarea cu noi dispoziții în cuprinsul art. 112¹ *Cod penal*, pot conduce la o încălcare a obligației statului român de asigurare a transpunerii acestui act, aspect ce poate atrage declanșarea unei proceduri de infringement.

3. Mai mult decât atât, precizăm că în data 25 de mai 2022, Comisia Europeană a prezentat *Propunerea de Directivă privind recuperarea și*

² privind punerea în aplicare a Deciziilor-cadru 2003/577/JAI, 2005/212/JAI 2006/783/JAI

³ Publicată în JOUE nr. L 127/39 din 29 aprilie 2014

⁴ Regulamentul (UE) 2018/1805 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare, JO L 303, 28.11.2018, p. 1

⁵ Acesta a început să se aplice din data de 19 decembrie 2020.

confiscarea activelor, pe care a înaintat-o Consiliului Uniunii Europene și Parlamentului European, în vederea dezbaterii adoptării sale.

Această propunere vizează asigurarea unui standard minim comun pentru măsurile de indisponibilizare și confiscare în statele membre superior celor deja existente, consolidând, în același timp, capacitatea statelor membre în ceea ce privește urmărirea, identificarea și gestionarea proprietăților și cooperarea transfrontalieră referitoare la identificarea, înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor.

Necesitatea adaptării resurselor și a legislațiilor naționale va fi atinsă prin armonizarea normelor privitoare, printre altele, la demararea investigațiilor financiare, cerințe specifice în managementul activelor (cum ar fi planificarea înainte de sechestru, vânzările interlocutorii, înființarea de birouri specializate în administrarea activelor).

4. Precizăm că, având în vedere atât faptul că, pe de-o parte, dispozițiile *de lege lata* ale art. 112¹ *Cod penal* asigură transpunerea unor prevederi din *Directiva 2014/42/UE*, cât și faptul că, pe de altă parte, după publicarea în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a noii directive privind recuperarea confiscarea bunurilor, care va fi necesar a fi transpusă în legislația națională, în consecință, ulterior se vor impune noi intervenții asupra celor două coduri penale.

B. Considerații punctuale

1. În ceea ce privește propunerea instituirii posibilității dispunerii confiscării extinse, la solicitarea Agenției Naționale pentru Administrare a Bunurilor Indisponibilizate (ANABI), într-un interval de 2 ani de la momentul rămânerii definitive a unei hotărâri de condamnare, care se regăsește la pct. 1 al art. I și la pct.2 al art. II din prezenta inițiativă legislativă, menționăm că se urmărește, în fond, modificarea mecanismului de funcționare a confiscării extinse, ceea ce conduce la o schimbare de paradigmă în privința dispunerii acestei măsuri, cu efecte implicite asupra categoriei generale a măsurilor de siguranță.

Astfel, măsurile de siguranță pot fi luate în cazul în care există o faptă prevăzută de legea penală și nejustificată, ceea ce face ca, de exemplu, măsurile de siguranță prevăzute la art. 108 lit. a)-d) să poată fi dispuse chiar în condițiile pronunțării unei soluții de clasare în cauză (pe considerentul existenței unei cauze de neimputabilitate).

Cu toate acestea, confiscarea extinsă, pe lângă aceste două condiții generale, impune și cerința existenței unei hotărâri de condamnare.

În acest context, analizând prevederile *Directivei nr. 2014/42/UE*, dar și legislațiile altor state membre în materia acestei tipologii de confiscare, constatăm că reglementarea națională, care prevede că măsura de siguranță a confiscării extinse se poate dispune de către instanța de judecată odată cu pronunțarea hotărârii de condamnare, nu și ulterior finalizării procesului penal, prezintă o abordare similară cu cea regăsită deja în codurile penale ale altor state europene.

- Menționăm, cu titlu de exemplu, *Codul penal german*⁶, în art. 73a, alin.(1), *Confiscarea extinsă a produselor infracțiunii de la autor și participanți*:

„(1) Dacă a fost săvârșită o faptă ilegală, instanța dispune confiscarea bunurilor autorului sau participantului atunci când aceste bunuri au fost obținute prin sau pentru săvârșirea altor fapte ilegale.”

- De asemenea, *Codul penal al statului Luxemburg*, la art. 31 alin. (2) din:

„Confiscarea specială⁷ se aplică:

5) asupra unor bunuri de orice natură, corporale sau incorporate, mobile imobile, ce aparțin persoanei condamnate sau, sub rezerva drepturilor proprietarului de bună-credință, de care acesta poate dispune în mod liber, în cazul în care nici persoana condamnată nici proprietarul nu pot justifica proveniența bunurilor a căror confiscare se dispune, dacă este o crimă sau o faptă pedepsită cu închisoarea de cel puțin patru ani care a produs un folos direct sau indirect.”⁸

- *Codul penal austriac* prevede la art.20b alin. (1) și (2) următoarele:
“(1) Bunurile care se află în stăpânirea unui grup infracțional organizat art. (278a) sau a unei organizații teroriste (278b) sau care au fost folosite sau colectate în scopul finanțării actelor de terorism vor face obiectul confiscării extinse.

⁶ https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_stgb/

⁷ Deși *Codul penal luxemburghez* vorbește de confiscare specială, aceasta, în fond, este diferită de cea prevăzută la articolele anterioare care vizează confiscarea specială din reglementarea noastră.

⁸ <https://codexpenal.just.ro>

(2) Dacă a fost săvârșită o faptă penală prevăzută la art. 165, art. 278, art. 278c pentru săvârșirea căreia sau prin care au fost obținute bunuri sau dacă a fost săvârșită o astfel de infracțiune vor face obiectul măsurii confiscării extinse și acele bunuri care au fost obținute în același timp cu săvârșirea faptei, în măsura în care există presupunerea rezonabilă că aceste bunuri provin din săvârșirea unei fapte penale și nu se poate face dovada originii licite a acestora.⁹

- Nu în ultimul rând, în baza dispozițiilor alin. (2) și (3) ale art. 43quater din Codul penal belgian:

„(1) Confiscarea prevăzută la S1 poate fi pronunțată împotriva autorilor, coautorilor complicilor condamnați pentru una sau mai multe din infracțiunile enumerate în prezentul articol în condițiile definite la S1 dacă persoana condamnată a dobândit în timpul unei perioade relevante avantaje patrimoniale suplimentare, în condițiile în care există indicii serioase concrete că acestea provin din infracțiunea pentru care a fost pronunțată condamnarea sau din [infracțiuni care pot genera, direct sau indirect, un avantaj patrimonial cu condiția de a se găsi sub aceeași rubrică prevăzută la alin. 1, ca infracțiunea care face obiectul condamnării] ca persoana condamnată să nu fi putut demonstra contrariul. Această demonstrație contrară poate fi făcută de către orice terț care pretinde că are un drept asupra acestor avantaje.

S3. În sensul prezentului articol, perioada considerată relevantă începe cu cinci ani înainte de inculparea persoanei curge până la data pronunțării.

Indiciile serioase concrete menționate în S 2 pot fi extrase din toate elementele credibile ce au fost prezentate instanței în maniera obișnuită prevăzută de lege care indică un dezechilibru de un anumit interes între, pe de o parte, creșterea temporară sau constantă a patrimoniului cheltuielilor persoanei condamnate în cursul perioadei relevante, pe care ministerul public o demonstrează cu probe, iar, pe de altă parte, creșterea temporară sau constantă a patrimoniului și cheltuielilor condamnatului în cursul acestei perioade, pentru care acesta poate prezenta dovezi plauzibile că nu provin din faptele pentru care a fost condamnat sau din fapte identice.”¹⁰

⁹ ibidem

¹⁰ ibidem

Analizând dispozițiile de drept penal comparat ale acestor state, nu regăsim la nivel legislativ nicio ipoteză în care ulterior finalizării procesului penal, un organ administrativ poate solicita unei instanțe de judecată luarea măsurii confiscării extinse.

Totodată, nici în *Expunerea de motive* a inițiativei propuse nu se evidențiază un astfel de exemplu concret din perspectivă legislativă, cel din Luxemburg neputând fi identificat.

Asemănător dreptului nostru intern, posibilitatea dispunerii confiscării extinse odată cu pronunțarea hotărârii de condamnare se datorează, mai ales, rațiunii faptului că organele judiciare dispun, pe întreaga durată a procesului penal, de o serie de mecanisme/procedee probatorii în vederea identificării bunurilor, cheltuielilor efectuate, precum și a veniturilor reale ale celor care fac obiectul unor anchete penale, astfel încât, la momentul pronunțării, instanța poate avea convingerea că bunurile astfel dovedite provin din activități infracționale.

De asemenea, dacă în condițiile în care pe întreaga durată a procesului penal organele judiciare nu reușesc probarea acestor aspecte, este mult mai dificil de realizat acest lucru într-un interval de timp ulterior momentului rămânerii definitive a unei hotărâri judecătorești de condamnare.

De altfel, tot pe durata procesului penal organele judiciare sunt cele care dispun de o serie de măsuri procesuale eficace, precum posibilitatea recurgerii la indisponibilizarea bunurilor care pot face obiectul confiscării extinse.

În acest context, trebuie să amintim că, în cazul măsurilor de siguranță, modul de funcționare al acestora este unul care respectă o anumită rigoare procesual penală în funcție de fazele procesului penal și vizează exclusiv categoria organelor judiciare, indiferent că vorbim de cel care solicită luarea unei măsuri ori, după caz, de cel care are competența funcțională să se pronunțe asupra unei solicitări venite în acest sens.

De exemplu, în ceea ce privește obligarea la tratament medical, respectiv internarea medicală, acestea pot fi luate cu caracter provizoriu pe întreaga durată a procesului penal la cererea procurorului de către judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, de către instanța de judecată (cele din urmă două organe judiciare putând invoca din oficiu luarea unor astfel de măsuri).

De asemenea, și în cazul măsurii de siguranță a confiscării speciale sau extinse, procurorul va putea dispune din oficiu sau la solicitarea organelor de cercetare penală luarea măsurii sechestrului asigurător asupra bunurilor care pot face obiectul măsurii de siguranță a confiscării speciale

sau extinse. La fel, și judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată va putea dispune o astfel de măsură.

În toate aceste situații, fiind vorba de măsuri procesuale provizorii, acestea vor produce efecte până la momentul rămânerii definitive a unei hotărâri judecătorești, caz în care acestea vor putea fi înlocuite cu una din cele patru măsuri de siguranță: obligare la tratament medical, internare medicală, confiscare specială sau confiscare extinsă.

2. Referitor la introducerea posibilității ca un organ administrativ să solicite unei instanțe de judecată dispunerea măsurii confiscării extinse, acesta fiind considerat, potrivit art. 549⁵ din propunere, „titularul” acțiunii de confiscare extinsă, precizăm că o astfel de situație presupune, în mod implicit, că un organ administrativ, în absența existenței unui proces penal (premise fiind existența unei hotărâri definitive de condamnare, ceea ce înseamnă că acțiunea penală a fost soluționată, iar instanța de judecată a fost dezinvestită), va putea cere dispunerea unei măsuri de siguranță, motiv pentru care va solicita administrarea de mijloace de probă în fața unei instanțe penale, beneficiind de asistență din partea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, instituțiilor bancare ori a altor instituții publice care au informații cu privire la bunurile și veniturile persoanelor vizate.

Considerăm că, în contextul în care legea penală prevede pedepsele aplicabile și măsurile educative ce se pot lua față de persoanele care au săvârșit infracțiuni, precum măsurile de siguranță ce se pot lua față de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală (art. 2 alin. (1) *Cod penal*), iar confiscarea extinsă prezintă și natura unei sancțiuni de drept penal (art. 2 alin. (2) *Cod penal*), soluția legislativă constând în atribuirea de către legiuitor de competențe specifice organelor judiciare, unor organe administrative, competențe care, reamintim, ar urma să se exercite după rezolvarea acțiunii penale, deci în afara procesului penal, este de natură să afecteze legalitatea procesului penal (art. 2 *Cod de procedură penală*) și rolul organelor judiciare în realizarea scopului procesului penal, aspecte ce, în final, ar putea conduce la încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din *Constituția României, republicată*.

Totodată, soluția de a dispune confiscarea extinsă în absența unui proces penal pune probleme din perspectiva respectării dispozițiilor art. 53 din *Constituția României*.

De asemenea, este necesar să menționăm că, potrivit art. 306 alin. (7) din *Codul de procedură penală*: „Organul de urmărire penală este obligat

să strângă probele necesare pentru identificarea bunurilor și valorilor supuse confiscării speciale confiscării extinse, potrivit Codului penal."

În vederea realizării acestui lucru, organele judiciare pot coopera *de lege lata* cu diverse organe ale statului (ANABI, ANCPI, ANAF etc.) în scopul colectării datelor și informațiilor necesare care să contribuie la identificarea bunurilor și veniturilor care pot face obiectul confiscării speciale ori extinse.

De altfel, în literatura de specialitate¹¹, s-a afirmat pe bună dreptate că inițierea investigației patrimoniale în vederea (ne)aplicării motivate a confiscării extinse este tot atât de obligatorie ca și căutarea bunurilor vizate de confiscarea specială, neputând exista nicio justificare legală în ceea ce privește pasivitatea anchetatorilor care aleg să nu întreprindă demersuri în vederea identificării indisponibilizării bunurilor care pot fi supuse confiscării (percheziții, audieri, expertize, solicitare de relații, comisii rogatorii, dare în urmărire etc.)

A nu declanșa cel puțin verificări financiare într-un caz prevăzut de art. 112¹ alin. (1) din *Codul penal* pentru simplul motiv că organele de anchetă apreciază că nu există „o diferență vădită”, presupune, din punct de vedere formal, nesocotirea unei obligații legale, iar, pe de altă parte, o ignorare a potențialității unei stări de pericol (aspect substanțial)¹².

Prin urmare, soluția eficientizării modului de aplicare în practică a instituției confiscării extinse nu poate consta într-o îndepărtare de la rolul organului judiciar în cursul procesului penal, prin instituirea în sarcina unui organ administrativ a unei competențe funcționale incompatibile cu legalitatea procesului penal, ci aceasta trebuie să implice, dacă sunt constatate sincope, o colaborare mai bună între organele judiciare și celelalte autorități sau instituții ale statului român, care ar putea ajuta, astfel, organele judiciare la identificarea și sechestrarea eventualelor bunuri care ar putea face ulterior obiectul confiscării extinse.

3. În ceea ce privește pct. 2 al art. I din inițiativa legislativă, precizăm *de lege lata*, că reaua-credință a terților cu privire la caracterul ilicit al transferului se poate dovedi prin orice mijloc de probă de către organele judiciare, implicit prin contractele translativ de proprietate având o cauză ilicită (exteriorizată prin lipsa unui preț sau prin existența unui preț derizoriu), chiar în lipsa precizării exprese a acestora în cuprinsul normei penale.

¹¹ Pentru mai multe detalii, a se vedea L. Popescu. Confiscarea extinsă. Probleme de aplicare, *De lege ferenda ... (II)* disponibil la adresa: <http://revistaprolege.ro/confiscarea-extinsa-probleme-de-aplicare-de-lege-ferenda>

¹² *ibidem*

4. Referitor la pct.3 al art. I al propunerii, prin modificarea alin. (8) al art. 112¹ din *Codul Penal*, apreciem că în Codul penal român nu se prevăd criterii sau cerințe care să stea la baza convingerii judecătorului în ceea ce privește proveniența nelegală a bunurilor, aceasta din urmă putând avea ca fundament orice faptă sau împrejurare care poate conduce la concluzia originii ilicite a bunurilor.¹³ Practic, situația de fapt este decisivă pentru circumstanțele reale și personale care formează convingerea instanței cu privire la proveniența bunurilor față de care se dispune confiscarea extinsă.¹⁴

Menționăm și faptul că legiuitorul oferă în acest sens organelor judiciare poate cel mai important reper în efectuarea analizei originii licite a bunurilor dobândite, respectiv existența sau nu a unei disproporții¹⁵ dintre veniturile licite averea persoanei condamnate. Legat de acest aspect, s-a reținut în doctrină că stabilirea acestei disproporții, alături de săvârșirea infracțiunii pentru care se dispune condamnarea, precum și de alte elemente ale stării de fapt care sunt demonstrate și se pot demonstra a fi relevante în cauză, stau la baza creării de către legiuitor a unei prezumții judecătorești¹⁶.

Astfel, aceste elemente-indicii conduc la fundamentarea convingerii instanței (prezumție simplă) că surplusul de bunuri care nu poate fi dovedit de cel interesat provin din activități infracționale¹⁷.

Totodată, același raționament se aplică și în cazul cheltuielilor efectuate de către o persoană condamnată, organele judiciare beneficiind de *lege lata* de o paletă largă de mijloace probatorii în vederea dovedirii cuantumului cheltuielilor.

5. În ceea ce privește modificările și completările survenite la *Codul de Procedură Penală*, la punctul 1 al Art.II din noua propunere legislativă, se impune să amintim că, potrivit alin. (4) și (5) ale art. 112¹ *Cod Penal*:

„(4) Prin bunuri, conform prezentului articol, se înțeleg și sumele de bani.

(5) La stabilirea diferenței dintre veniturile licite și valoarea bunurilor dobândite se vor avea în vedere valoarea bunurilor la data dobândirii lor și cheltuielile făcute de persoana condamnată, membrii familiei acesteia. ”

Prin urmare, coroborând cele două alineate mai sus precizate din cuprinsul *Codului penal* împreună cu textul alin. (7) al art. 306 *Cod*

12. În același sens, a se vedea și A. C. Ciocântă, *Confiscarea extinsă. Teorie practică și judiciară*, Ed. Hamangiu, 2019, p. 306 și urm,

13. L.V, Lefterache, *Confiscarea extinsă*, *Curierul Judiciar*, nr, 7/2015, p. 395-396

14. Care se stabilește în concreto în funcție de anumite repere și mecanisme de calcul, aspecte care au făcut deja obiectul analizei doctrinei (F. Streteanu, *Considerații privind confiscarea extinsă*, în *Caiete de Drept Penal* nr.2/2012, p 24 și asupra cărora nu voi insista în prezenta analiză

15. L.V, Lefterache, *op citate*, p.394

16. D. Nițu, *Confiscarea extinsă, Confiscarea specială. Confiscarea de la terți*, în *Caiete de drept penal* nr. 4/2017, disponibil la adresa www.sintact.ro.

procedură penală, din inițiativa legislativă se poate constata că, în prezent, organele judiciare au obligația să strângă probe necesare pentru identificarea veniturilor și cheltuielilor inculpatului și ale membrilor familiei sale.

6. Referitor la pct.2 al Art. II din prezenta propunere legislativă, prin care se introduce un nou capitol, Capitolul X „*Procedura confiscării extinse ulterioare condamnării*”, menționăm că, la art.549³, se prevede că au calitate de părți, pe lângă persoanele condamnate, terții proprietari, posesori sau deținători de bunuri transferate de către persoanele condamnate.

Totodată, precizăm că nici în textul nou propus și nici în *Expunerea de motive* nu se clarifică natura procesului ale cărui părți ar urma să fie persoanele enumerate - reamintim că acțiunea penală a fost stinsă printr-o hotărâre definitivă, iar luarea măsurilor de siguranță, deci inclusiv confiscarea extinsă, presupune existența unui proces penal pendinte.

7. În privința modificării art. 549⁵ din *Codul de procedură penală*, de la Art. II pct.2, constatăm că se propune, la alin. (1), reglementarea competenței unui organ nejudiciar, respectiv administrativ, de a cere unei instanțe să instituie măsuri asigurătorii.

Precizăm că textul propus contravine dispozițiilor art. 249 *Cod procedură penală*, care reglementează competența exclusivă a organelor judiciare expres și limitativ prevăzute de lege de a cere sau, după caz, de a dispune cu privire la luarea măsurilor asigurătorii.

8. Referitor la prevederile alin.(3) al art.549 din *Codul de procedură penală*, potrivit căroră ar urma ca măsurile asigurătorii luate în cursul procesului penal să se mențină timp de 6 luni după pronunțarea unei hotărâri definitive de condamnare în procesul penal în care respectivele măsuri au fost dispuse, precizăm că ar putea ridica probleme din perspectiva conformității cu prevederile art. 53 din *Constituția României, republicată*.

În acest context, menționăm faptul că, așa cum a reținut Curtea Constituțională a României în jurisprudența sa, măsurile asigurătorii au, prin natura lor, un caracter provizoriu, temporar, producându-și efectele până la momentul pronunțării hotărârii definitive, când instanța decide cu privire la situația juridică a bunurilor indisponibilizate, dispunând fie confiscarea acestora, fie ridicarea sechestrului ¹⁸.

¹⁸ Decizia Curții Constituționale nr. 146/2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 din *Codul de procedură penală*, publicată în *Monitorul Oficial al României Partea I* nr. 455 din 31 mai 2018, para. 26.

Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă
Ion-Marcel CIOLACU
PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Ciprian- Constantin Șerban
Președintele Camerei Deputaților